

Inge fietst graag in het buitenland. In haar column deelt ze haar gedachten over typische fietsersdilemma's.

Met of zonder...

De felle zon brandt op mijn hoofd. Druppels zweet storten zich als een waterval langs mijn gezicht naar beneden. Traag fiets ik verder. Er is geen boom of struik te bekennen om me van wat kostbare schaduw te voorzien. Helaas is er maar één route om het Indonesische eiland Soembawa te doorkruisen – een alternatief is er dus niet.

Sloom en moe van de hitte verzink ik in gedachten en denk ik aan ijsskoude cola's en een frisse duik in zee. Totdat een stem me wakker schudt en roept: "Put that helmet on otherwise you're dead!" Een man met een boos gezicht scheurt me voorbij op zijn brommertje. Hij balt nog zijn vuisten als hij achterom kijkt. Met zijn blonde haren en lengte van zeker twee meter is hij duidelijk geen oorspronkelijke eilandbewoner.

Ik moet toegeven dat mijn fietshelm al vanaf dag twee achterop mijn fietstassen bungelt. Hoe vaak ik dat ding niet heb vervloekt tijdens mijn tochten... De hoeveelheid bagageruimte die hij inneemt is enorm en uiteindelijk gebruik ik hem vaak toch niet. Toch neem ik mijn helm altijd weer mee, omdat ik me telkens voorneem zo veilig mogelijk te fietsen. Maar door deze kerel hoef ik me dat niet te laten vertellen, denk ik verontwaardigd. Langzaam fiets ik door. Een paar kilometer verderop zie ik de man in de verte langs de kant van de weg staan. Het is duidelijk dat hij me opwacht. Hij blokkeert

met zijn brommer het gedeelte van de weg waar ik langs moet. Zijn grote gestalte en boze lichaamstaal zijn angstaanjagend. Gelukkig is het druk op straat, zodat ik mijn tocht durf voort te zetten. Met een koele blik en trillende benen fiets ik in een bocht om hem heen, waarna ik weer hoor: "Put that helmet on girl, right now!". Zijn stem klinkt nog dwingender dan voorheen. Ik trap snel door en stop bij een barretje wanneer de man uit zicht is. Met bevende handen drink ik een lauwe cola. Een blik werpend op het chaotische verkeer hoor ik de boze mannenstem weer in mijn achterhoofd. Toch maar die helm op dan, de boodschap is aangekomen.

Terwijl ik een week later op de boot naar Lombok sta te wachten, voel ik een hand op mijn schouder. Als ik me omdraai, schrik ik wanneer ik de man van het helmincident herken. "No worries", zegt hij vriendelijk, terwijl hij goedkeurend naar mijn hoofddeksel kijkt. Hij vertelt me dat hij een Australische arts is en al twintig jaar op Soembawa woont, een eiland waar het volgens hem met de verkeersregels niet zo nauw wordt genomen. Helmloze fietsers maken hem furieus, want hij heeft inmiddels te veel ongelukken gezien.

Een week later valt er een kokosnoot uit een boom, vlak voor mijn wiel. Draag ik een helm? Ja, *that girl from abroad* heeft goed geluisterd naar haar Australische beschermengel. 🚫